

Arrest

nr. 223 154 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2018 met referentienummer X

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met een beslissing van 4 september 2018 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker had ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2017 werd ingediend en op 16.02.2018, 23.02.2018, 23.05.2018 en 13.06.2018 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 22.09.2006 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 06.12.2007 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Vervolgens diende betrokkene nog twee asielaanvragen in, meer bepaald op 18.02.2010 en 16.01.2013. Beide asielprocedures werden echter op respectievelijk 09.03.2010 en 22.01.2013 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een vierde asielaanvraag werd op 11.05.2015 ingediend, doch betrokkene keerde zonder het resultaat van deze asielaanvraag af te wachten terug naar zijn land van herkomst. Op 09.06.2015 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) om deze aanvraag niet in overweging te nemen. In april 2016 keert betrokkene terug naar België. Op 29.04.2016 diende hij een nieuwe asielaanvraag in. Deze asielprocedure werd op 02.03.2017 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de RVV.

De duur van de laatste asielprocedure – namelijk iets meer dan 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 EVRM van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het politieke en sociaal economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië geeft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is niet van toepassing op betrokkene aangezien hij steeds verklaarde van Tsjetsjenië afkomstig te zijn en hij bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijker wijze hoeft terug te keren naar Tsjetsjenië en bij uitbreiding naar een van de andere vermelde regio's aangezien hij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder verklaart betrokkene dat hij de vader is van kinderen die erkend zijn als politiek vluchtelingen. Het betreft de volgende kinderen: B.La, geboren op (...)2003; B.Lo., geboren op (...)2005; B.F., geboren op (...)2009; B.A., geboren op (...)2010 en B.M., geboren op (...)2012. Uit stukken die betrokkene voorlegt in de actualisaties van onderhavige aanvraag blijkt dat hij momenteel nog effectieve banden

heeft met zijn kinderen, ondanks het feit dat hij niet langer samenwoont met zijn kinderen. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene in mei 2015 zonder zijn kinderen is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en daar bijna een jaar heeft verbleven alvorens terug te keren naar België. Betrokkene was toen eveneens (tijdelijk) gescheiden van zijn kinderen. Hij toont niet concreet aan of verduidelijkt niet waarom hij nu eveneens niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel, zoals reeds gesteld, een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn kinderen, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

De bewering dat betrokkene gevaar zou lopen in zijn land van herkomst omdat zijn kinderen erkend zijn als politiek vluchtelingen kan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient immers opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt waaruit zou blijken dat de Russische autoriteiten op de hoogte zouden zijn dat de kinderen van betrokkene in België erkend zijn als politiek vluchtelingen, noch dat het voor hem om die reden zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat, om zijn beweringen te staven, het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Vervolgens beweert betrokkene dat hij zeer sterke sociale banden heeft met België en zijn autochtone bevolking, doch hij toont niet aan dat deze zogenaamde zeer sterke sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De advocaat van betrokkene meent dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in de huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van het verblijf. Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter en er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tevens beweert betrokkene dat er geen sprake is of zelfs maar een vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat de

Veiligheid van de Staat/Sûreté de l'état (VSSE) op 24.05.2016 volgende informatie doorgeeft aan DVZ: "T. B. stond in het verleden geregeld in contact met een persoon die betrokken was bij fondswerving voor de terreurorganisatie het Emiraat van de Kaukasus. Volgens informatie van de politie uit 2013 is B. een salafist en voorstander van het Emiraat van de Kaukasus." Op 03.09.2018 laat VSSE aan DVZ weten dat deze informatie nog steeds actueel is. (zie administratief dossier). Met betrekking tot het Emiraat van de Kaukasus dient opgemerkt te worden deze groepering aanzien wordt door de Verenigde Naties als een terroristische groepering. Deze groepering is volgens de Veiligheidsraad van de VN gelinkt aan ISIL (Da'esh) en Al-Qaida. Deze groepering staat ook sinds 29.07.2011 op de lijst van de Veiligheidsraad met entiteiten en groepen waarvoor sancties genomen moeten worden. Volgens de Veiligheidsraad is het Emarat Kavkaz, of Emiraat van de Kaukasus, een terroristische organisatie die in het Noorden van de Kaukasus handelt. De Russische autoriteiten hebben deze organisatie op 08.02.2010 aanzien als een terroristische organisatie. Deze organisatie is sindsdien in Rusland verboden omdat de leden van deze organisatie terroristische daden voorbereiden en plegen met het oog om de territoriale integriteit van de Russische Federatie te schenden en etnische en religieuze conflicten uit te lokken. Deze terroristische organisatie heeft volgens de Veiligheidsraad als doel het oprichten van een extremistische Staat in het Noorden van de Kaukasus en dit uit te breiden naar de regio van de Wolga en andere Europese landen via terreur en via wapens. Ook de leider van de groep, Doku Khamatovich Umarov, heeft in een verklaring op videocassette verklaard dat hun doel het oprichten is van een puur islamitische zone met de sharia, waar geen plaats is voor ongelovigen. In een tweede fase, wanneer de ongelovigen uit het land verdreven zullen zijn, zullen zij alle landen opnieuw heroveren die aan de oorsprong moslimlanden waren en die dus verder gaan dan de Kaukasus. Hij heeft ook gevraagd aan zijn aanhangers om niet enkel tegen Rusland oorlog te voeren maar tegen alle landen. Verder vermeldt de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties dat het Emiraat van de Kaukasus banden heeft met andere entiteiten die op hun lijst voorkomen: Islamic Movement of Uzbekistan, Islamic Jihad Group en Riyadus-Salikhin Reconnaissance and Sabotage Battalion of Chechen Martyrs (RSRSBCM). (informatie toegevoegd aan het administratief dossier) Mede op basis van deze informatie kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan.

Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze problemen, als deze al zouden bestaan, gelden voor alle Tsjetsjenen/Russen die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers uit de Russische Federatie. De overige aangehaalde elementen (betrokkene verbleef/verblijft van september 2006 tot mei 2015 en van april 2016 tot heden in België, heeft Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd en is werkwilleg) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Diezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

[...]

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat: de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden. Hierbij mag immers niet uit het oog verloren worden dat de kinderen van verzoeker, dewelke minderjarig zijn, het statuut hebben van erkend politiek vluchteling en dus onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Dit betekent dus dat verzoeker alleen zou moeten terugkeren naar het land van herkomst, doch dit is niet meer mogelijk gelet op hetgeen recentelijk is gebeurd in het land van herkomst. Dat verzoeker immers in mei 2015 halsoverkop is teruggekeerd naar Rusland omdat zijn familielid werd opgepakt en vastgehouden door de FSB, en verzocht werd om zich aan te bieden waarna dan dit familielid zou vrijgelaten worden en verzoeker zou opgesloten worden. Dat verzoeker effectief is teruggekeerd en werd opgesloten en uiteindelijk zijn familielid ook effectief is vrijgelaten. Dat verzoeker onder voorwaarden werd gesteld doch deze voorwaarden heeft verbroken en opnieuw zijn land is ontvlucht. Dat het duidelijk is dat verzoeker wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst onmiddellijk opnieuw zal opgesloten worden omdat hij zijn voorwaarden niet heeft gerespecteerd, en dit voor onbepaalde duur. Dat er gedurende lange periode geen enkel contact meer zal mogelijk zijn tussen verzoeker en diens kinderen, hetgeen totaal tegenaangewezen is gezien de gebeurtenissen die zij reeds in het verleden hebben meegemaakt. Dat alleen al om deze reden er aanvaard dient te worden dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België konden indienen, en het vluchtelingenstatuut van de kinderen evenals deze recente gebeurtenissen met effectief gevaar bij terugkeer om onmiddellijk opgesloten te worden door de Russische veiligheidsdiensten, met medegaande onmogelijkheid tot het indienen van een art. 9 BIS VW in het land van herkomst, als voldoende buitengewone omstandigheid dient aanvaard te worden om de aanvraag in België in te dienen. Dat er niet kan verlangd worden dat verzoeker gelet op dit vluchtelingenstatuut en tevens gezien de recente gebeurtenissen zou terugkeren naar het land van herkomst om daar een art. 9 BIS VW in te dienen. Dat er een imminent gevaar is op een effectieve schending van art. 3 EVRM, in die zin dat verzoeker niet enkel zal opgesloten worden maar ook "gestraft" omwille van het feit dat hij de opgelegde voorwaarden niet heeft nageleefd in het verleden. Dat alleszins een zekerheid is dat de kinderen die allen minderjarig zijn, gezien hun statuut onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Hun statuut laat dit niet toe en anderzijds dient ook opgemerkt dat er effectief een gevaarlijke toestand aan de orde is bij terugkeer. Dat niet kan verlangd worden dat de kinderen naar het land van herkomst zouden moeten terugkeren samen met verzoeker omdat er niet aanvaard wordt dat de procedure art. 9 BIS VW in België kan ingediend worden. Dat er anderzijds ook niet kan verlangd worden dat de kinderen (opnieuw) noodgedwongen hun vader gedurende lange periode zouden moeten missen, met bovendien de kans dat zij hem nooit meer terugzien gelet op de gebeurtenissen uit het verleden waarbij verzoeker zijn voorwaarden heeft geschonden om toch maar naar België te kunnen terugkeren, waar zijn kinderen zijn. Dat er gezien op datum van de aanvraag art. 9 BIS VW een onmogelijkheid om naar het buitenland te reizen, dient weerhouden te worden niet enkel in hoofde van de kinderen van verzoeker, maar tegens in hoofde van verzoeker, met medegaande mogelijkheid om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen. Dat ten onrechte door DVZ geen rekening is gehouden met deze elementen en er ten onrechte is aangenomen dat verzoeker gezien zijn vertrek en zijn afwezigheid in het verleden, nu opnieuw zonder problemen naar Rusland zou kunnen terugkeren. Dat uit de maandenlange noodgedwongen afwezigheid van verzoeker wordt afgeleid dat het voor verzoeker mogelijk is om opnieuw terug te keren, en voor de kinderen geen probleem is om opnieuw hun vader voor enige tijd te moeten missen. Dat er evenwel geen enkele garantie bestaat dat verzoeker na zijn vertrek naar zijn land van herkomst ook effectief zal kunnen terugkeren naar België gezien de recente gebeurtenissen. Dat er alleszins zekerheid bestaat dat de kinderen niet kunnen terugkeren naar Rusland gezien hun statuut, waardoor in het geval verzoeker effectief wordt vastgehouden in Rusland, Tsjetsjenië, waartoe er een zeer grote kans bestaat, er geen mogelijkheden meer zijn tot contact tussen verzoeker en diens kinderen. Dat de facto een blijvende scheiding tussen vader en kinderen dreigt te ontstaan, en dit totaal tegenaangewezen is voor de minderjarige kinderen, maar ook voor verzoeker die toch jarenlang in België heeft verbleven, Nederlands spreekt en ook desgevallend onmiddellijk kan beginnen werken. Er is in de geschetste omstandigheden en in strijd met hetgeen gesteld in de bestreden beslissing een

duidelijke disproportionaliteit aan de orde tussen enerzijds de vraag om de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst in te dienen, en anderzijds het recht op een gezins- en familieleven dat hierdoor gedurende lange tijd en mogelijks zelfs definitief op de helling komt te staan. Dat er in de bestreden beslissing wordt vooropgesteld alsof de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, geen breuk van de familiale relaties zal tot gevolg hebben, doch deze argumentatie niet overeenstemt met de werkelijkheid gezien het statuut van de kinderen enerzijds en de dreigende opsluiting bij terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst anderzijds. Dat het recht op een gezins- en familieleven een grondrecht betreft, en art. 8 EVRM een Internationaalrechterlijke verdragsbepaling uitmaakt, met directe werken, dewelke niet herleid kan worden tot een recht dat hypothetisch misschien wel zal gerespecteerd kunnen worden maar in de praktijk effectief geschonden zou worden. Dat het niet volstaat op basis van hypothesen voor te houden dat het één en ander niet wil zeggen dat er sprake zou zijn van een definitieve verwijdering, aangezien de verplichting op terug te keren slechts een tijdige verwijdering van het grondgebied uitmaakt, doch deze argumentatie geen rekening houdt met het statuut van de kinderen enerzijds en de te verwachten opsluiting van verzoeker bij terugkeer anderzijds gezien de schending der voorwaarden. Dat gemotiveerd wordt dat het statuut van de kinderen geen bezwaar kan uitmaken op een gebeurlijke terugkeer naar het land van herkomst, aangezien de Russische autoriteiten geen weet hebben van deze erkenning als politiek vluchteling. Dat het probleem evenwel op een andere manier zich manifesteert en wel in die zin dat wanneer verzoeker wordt opgesloten door de FSB, hij op geen enkele manier nog in contact kan treden met zijn kinderen, doch anderzijds zijn ex-vrouw en kinderen ook in gene mate in contact kunnen treden met verzoeker gezien hun statuut. En indien zij dan toch zouden trachten verzoeker te contacteren en hem te bezoeken, dan lopen zij niet enkel gevaar in Rusland, maar dreigen zij bovendien hun statuut kwijt te raken in België met alle nefaste gevolgen vandien. Er kan geenszins correct geargumenteed worden dat het statuut van de kinderen geen beletsel is tegen een terugkeer, terwijl de werkelijkheid erin bestaat dat een definitieve breuk van de familiale relaties dreigt te ontstaan, alle speculaties en beweringen van DVZ ten spijt. Verzoeker meent dat zijn aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden. Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvraag art. 9 BIS VW die door verzoeker is ingediend geworden. Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden. Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp of onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van de "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn. Dat op basis van voormelde motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden. Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden. De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals daar zijn het vluchtelingenstatuut van de kinderen van verzoeker waarmee hij sterke affectieve banden onderhoudt en anderzijds de bijna zekere opsluiting van verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst."

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn

gebeurd inzake de door verzoeker in hun verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België. Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. (...) Dat het één en ander des te meer aan kracht wint gezien het gegeven dat de kinderen van verzoeker én diens ex-vrouw wél erkend zijn als politiek vluchteling, en er in hunne hoofde wél een onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst is aanvaard geworden. Dat zodoende dient vastgesteld dat er een zekerheid bestaat dat de kinderen onmogelijk naar Rusland kunnen, en anderzijds er geen enkele zekerheid bestaat dat verzoeker geen problemen zal kennen in het geval hij terugkeer naar het land van herkomst, dit gezien het feit dat hij zich niet gehouden heeft aan de hem opgelegde voorwaarden, en er dus een effectieve breuk van de familiale relaties wel degelijk een feit zal zijn, en dit zelfs voor onbepaalde duur, en potentieel zelfs definitief. Dat bovendien een gebeurlijke schending van art. 3 EVRM nooit afdoende is onderzocht geworden. Dat het één en ander des te belangrijker is aangezien thans bijkomend en v oor het eerst wordt geargumenteed alsof verzoeker klaarblijkelijk gekend is bij de Staatsveiligheid en deze informatie ongetwijfeld ook geweten is door de Russische veiligheidsdiensten. De informatie alsof verzoeker een salafist is en voorstander van het Emiraat van de Kaukasus zal de Russische veiligheidsdiensten ertoe aanzetten om verzoeker bij terugkeer onmiddellijk hieromtrent te ondervragen en ook op te sluiten, en bij gebreke aan bekentenissen, hen aanzetten tot eventuele folterpraktijken om alsnog informatie van verzoeker te bekomen, informatie die hij niet kan verschaffen aangezien de informatie niet correct is. In de bestreden beslissing staat expliciet vermeld dat de Russische autoriteiten de organisatie Emiraat van de Kaukasus als een terroristische groepering. Het feit dat verzoeker zijn naam nu in België gelinkt wordt aan deze organisatie heeft tot gevolg dat de veiligheid van verzoeker in gene mate nog gewaarborgd is bij een eventuele terugkeer naar Rusland, wel integendeel. Ergst van al is dat verzoeker geenszins salafist is en voorstander van het Emiraat van de Kaukasus, wel is het zo dat er in de Tsjetsjeense gemeenschap dergelijke individuen aanwezig zijn, ook in Oostende, en het blijkbaar volstaat dat men tot de Tsjetsjeense gemeenschap behoort om over één kam geschoren te worden. Dergelijke veralgemeningen zijn totaal uit den boze, maar zullen hun onmiddellijk effect niet missen ingeval van terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat deze informatie van Staatsveiligheid de werkelijke reden is waarom zijn aanvraag art. 9 BIS VW niet in België wordt behandeld, terwijl dit voor tal van andere personen en families wel wordt aanvaard. Nochtans heeft verzoeker gedurende verschillende jaren goed gefunctioneerd in België en waren er geen problemen met hem, wel integendeel, hij spreekt goed Nederlands en is goed geïntegreerd. Hij betwist met de meeste klem alsof hij een gevaar zou zijn voor de Openbare Orde of de Staatsveiligheid en betwist niet enkel de informatie vanwege de Staatsveiligheid die blijkbaar is gebaseerd op veralgemening, maar tevens de deducties die op basis van deze informatie worden gemaakt. Er dient vastgesteld dat deze informatie die is bekomen vanwege de Staatsveiligheid alleszins tot gevolg heeft dat verzoeker onmogelijk terug kan naar het land van herkomst, aangezien hij daar, in tegenstelling tot hier, onmiddellijk zal worden opgesloten en als zogenaamde terrorist zal worden beschouwd. De stellingname dat verzoeker maar terug moet keren naar zijn land van herkomst en daar een procedure art. 9 BIS VW kan indienen, wordt ontkracht door deze informatie die bekomen is vanwege Staatsveiligheid, en die tot gevolg heeft dat bij terugkeer het leven van verzoeker onmiddellijk in gevaar zal zijn.”

2.3. Het derde middel is gestoeld op de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt ontwikkeld:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in het land van herkomst kan indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, weze vanaf 2006 tot op heden, weliswaar met een onderbreking van enkele maanden met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat verzoeker ingeval van terugkeer naar het land van herkomst dreigt

blootgesteld te worden aan een onmiddellijke schending van art. 3 EVRM, opsluiting en foltering. Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft: er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied vanaf 2006 met een onderbreking van enkele maanden, dus in totaal ongeveer 11 jaar verblijf in België. de verzoeker is totaal verankerd door de aanwezigheid van zijn minderjarige kinderen die hier naar school gaan en hier erkend zijn als politiek vluchteling er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie en deze van zijn kinderen ten zeerste ontwricht zal zijn. " Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van verzoeker en zijn kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling, en dit geldt a fortiori voor zijn minderjarige kinderen. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

2.4. In het vierde middel wordt de schending opgeworpen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Het middel is uiteengezet als volgt:

"In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM. In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Dat verzoeker zijn problemen in het land van herkomst hierboven nader uiteengezet heeft en er om verschillende redenen een zeer ernstig gevaar bestaat op schending van art. 3 EVRM. Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

2.5. Het vijfde middel, ten slotte, is afgeleid uit de schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Het middel is als volgt geadstrueerd:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid

een reëel risico op bedreiging lopen. Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoeker zoals dit hierboven nader uiteengezet is geworden. Dat het algemeen geweten is bij CGVS dat er zeer harde repressie aan de orde is in Tsjetsjenië, waarbij personen die ook maar op enige wijze gelieerd worden aan de rebellen met harde hand worden onderdrukt of zelfs vermoord. Dat dit zeker zo is voor personen of zelfs familieleden van personen die gelinkt worden aan enige terroristische groepering, waarbij het niet uitmaakt of dit een terechte of onterechte link betreft om iemand op te sluiten, te folteren en zelfs te vermoorden. Door zijn verleden zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf tot gevolg. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enig bijkomend onderzoek of er zich geen beletstel stelt en blijkbaar op basis van de enkele vaststelling dat er een negatieve beslissing art. 9 BIS VW is genomen, manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om dezelfde redenen niet enkel de negatieve beslissing art. 9 BIS VW dient vernietigd te worden, maar tevens het medebetekende bevel om het grondgebied te verlaten. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

2.6. Gelet op de verknochtheid van de middelen worden ze gezamenlijk beoordeeld.

2.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Bij dit onderzoek kan enkel rekening worden gehouden met de stukken die aan de verwerende partij ter kennis waren. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Alleen al om die reden kunnen de stukken die verzoeker aan de Raad bezorgt met een schrijven van 17 april 2019 en die dateren van na de bestreden beslissing niet in de debatten worden betrokken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de gehanteerde rechtsgrond.

2.8. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een geldig visum en wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.9. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker is van oordeel dat dit niet het geval is: hij beroept zich op een schending van artikel 3 van het EVRM en verwijst naar hetgeen hem zou zijn overkomen toen hij in mei 2015 terugkeerde naar Rusland om de vrijlating van zijn zus te bewerkstelligen en betoogt dat hij naar aanleiding daarvan in zijn land van herkomst werd vastgehouden doch is kunnen ontsnappen, zodat hij, omdat hij zijn voorwaarden zou hebben geschonden, bij terugkeer opnieuw zou worden opgesloten met als gevolg enerzijds dat hij voor onbepaalde duur geen contact meer zou kunnen hebben met zijn kinderen, hetgeen tegenaangewezen is omdat zij de vluchtelingenstatus hebben en gezien de gebeurtenissen die zij in het verleden hebben meegemaakt en anderzijds dat hij tijdens zijn opsluiting geen aanvraag om machtiging tot verblijf zou kunnen indienen, zodat er geen sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat hij, na zijn terugkeer naar België, op 29 april 2016 had ingediend, eenzelfde relaas had uiteengezet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had dit relaas ongeloofwaardig geacht, en verzoeker heeft, in beroep, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen overtuigen van het tegendeel, zo blijkt uit het arrest nr. 183 321 van 2 maart 2017. Verzoeker stelt dan wel dat de redenen die aangehaald werden in de aanvraag niet reeds werden beoordeeld in de asielaanvraag, maar hij toont niet aan welke elementen in de aanvraag die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid en die betrekking hebben op zijn wedervaren nadat hij was teruggekeerd naar zijn land van herkomst, nog niet zouden zijn onderzocht in het kader van zijn asielprocedure. Verzoeker maakt dus geenszins aannemelijk waarom verweerder het onderzoek naar de geloofwaardigheid van dit relaas zou moeten overdoen in het licht van de door hem geschetste onmogelijkheid om terug te keren gelet op de beweerde problemen in het land van herkomst, of daarover uitgebreider had moeten motiveren dan hij thans heeft gedaan, temeer nu verzoeker geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit zou blijken dat het gevoerde onderzoek niet zou volstaan. Verder is de verwijzing, door verzoeker, naar de onderscheiden finaliteiten van de procedure tot erkenning van een internationale beschermingsstatus en deze inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet dienstig, nu hij zich beroept op feiten die ongeloofwaardig werden bevonden.

Met betrekking tot het feit dat verzoekers kinderen en ex-echtgenote de vluchtelingenstatus hebben, heeft verweerder al geoordeeld dat verzoeker geen bewijzen voorlegt waaruit zou blijken dat de Russische autoriteiten daarvan op de hoogte zijn, noch dat het voor hem om die reden zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die erop wijzen dat dit motief kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Verder betoogt verzoeker dat het motief aangaande zijn salafistische overtuiging en zijn sympathieën voor het Emiraat van de Kaukasus niet correct is en betwist hij met klem een gevaar te zijn voor de openbare orde.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat dit motief weliswaar een antwoord biedt op verzoekers argument in zijn aanvraag dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, maar in wezen overtollig is. Immers, zoals reeds gesteld wordt de aanvraag met deze beslissing onontvankelijk bevonden omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn die eraan in de weg staan dat hij zijn aanvraag in het land van herkomst zou indienen. De vraag of verzoeker al dan niet een gevaar vormt voor de openbare orde in België en de conclusie dat hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan is daaraan vreemd, nu zij onmiskenbaar betrekking heeft op de vraag of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven en dus op de gegrondheid van de aanvraag, die niet aan de orde is.

In de mate dat verzoeker deze motivering betreft bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden en erop alludeert dat de informatie van de VSSE ongetwijfeld ook gekend is door de Russische veiligheidsdiensten die hem bij terugkeer onmiddellijk zullen ondervragen, opsluiten en eventueel folteren om informatie te bekomen die hij niet kan geven, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt, en verzoeker ook niet aantoont, dat de Russische veiligheidsdiensten hiervan op de hoogte zijn of om die redenen een bijzondere interesse hebben in zijn persoon. Een loutere veronderstelling volstaat daartoe geenszins.

Waar verzoeker nog wijst op de algemene situatie in Tsjetsjenië zijn land van herkomst, zowel op het politieke en sociaaleconomische vlak als op het vlak van het willekeurig geweld, en verweerder verwijt daar geen afdoende onderzoek naar te hebben gevoerd, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar van Tsjetsjeense origine is, maar afkomstig is uit Dagestan. Derhalve valt niet in te zien om welke reden hij zich beroept op de situatie in Tsjetsjenië, en hij licht dat verder ook niet toe. Hij toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn verwijzing naar de algemene actuele situatie in Tsjetsjenië heeft beantwoord, met name door te stellen dat *“de loutere vermelding dat het politieke en sociaal economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* en *“dat betrokkene niet noodzakelijker wijze hoeft terug te keren naar Tsjetsjenië en bij uitbreiding naar een van de andere vermelde regio’s aangezien hij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”*

Daarenboven moet erop worden gewezen dat reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming een onderzoek werd gevoerd naar artikel 48/4, § 2, b) en aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, en het onderzoek in het kader van de asielprocedure niet wees op een reëel risico op ernstige schade, kan verweerder niet wordt verweten zich bij dat onderzoek te hebben aangesloten en geen nieuw onderzoek te hebben gevoerd, temeer nu verzoeker zelf niet aantoont in welk opzicht het onderzoek in het kader van zijn asielprocedure niet zou volstaan of dat hij in zijn aanvraag bijkomende elementen had aangevoerd die ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten. Dezelfde vaststellingen dringen zich op voor wat betreft verzoekers verwijzing naar de situatie van willekeurig geweld in Tsjetsjenië. Het weze herhaald dat verzoeker afkomstig is van Dagestan, en niet van Tsjetsjenië, en in het kader van zijn asielprocedure werd vastgesteld dat de globale veiligheidssituatie in de Dagestan, waarvan verzoeker afkomstig is, niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld en dat er dus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend moet dus worden vastgesteld dat met algemene verwijzingen naar de situatie in Tsjetsjenië verzoeker, die afkomstig is uit Dagestan, niet aantoont dat verweerder nadat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, niet genoeg geïnformeerd zou zijn geweest over het bestaan van buitengewone omstandigheden en nog een bijkomend onderzoek had moeten voeren of bijkomend had moeten motiveren: verzoeker kende immers de redenen die er eerder toe hadden geleid dat hem noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend, en bovendien toont hij niet met concrete argumenten, afkomstig van een objectieve bron, aan dat er nieuwe, actuele informatie zou zijn die een ander licht zouden werpen op het eerder gevoerde onderzoek in het kader van de asielaanvraag en die ten onrechte zou zijn veronachtzaamd. Een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM is om die reden evenmin aangetoond.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als een terrorist zou worden beschouwd, een risico op foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling zou lopen, voor onbepaalde duur van zijn vrijheid zou worden beroofd, daardoor geen contact zou kunnen hebben met zijn kinderen en hij gedurende die lange tijd niet in de mogelijkheid zou zijn om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen zodat er de facto geen sprake zou zijn van slechts een tijdelijke scheiding. De motivering van verweerder over het tijdelijke karakter van de tijdelijke scheiding van verzoeker met zijn kinderen, blijft derhalve onverminderd overeind. Verzoekers argument dat zijn kinderen niet mee kunnen gaan naar Rusland, gelet op hun vluchtelingenstatus, is voorts niet dienstig: aangezien hij er in het verleden al voor had geopteerd om alleen terug te keren naar Rusland en daar bijna een jaar heeft verbleven, valt niet in te zien waarom hij nu niet opnieuw tijdelijk alleen zou kunnen terugkeren, temeer nu uit de bestreden ook blijkt dat verzoeker wel nog effectieve banden heeft met zijn kinderen, doch er niet mee samenwoont, zodat er van moet worden uitgegaan dat hun moeder of iemand anders voor deze kinderen zorgt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt op dit vlak, of in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld. Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt verder dat het totaal onredelijk is dat zijn vele jaren verblijf in België, de lange duur van de procedures en zijn integratie zomaar aan de kant worden geschoven. Echter, zoals hierboven reeds gesteld, kunnen omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België of de integratie niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België is ingediend, en toont verzoeker dus niet aan waarom deze omstandigheden hadden moeten worden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Minstens toont hij niet met concrete argumenten aan dat in zijn specifieke geval daar anders over zou moeten worden gedacht. Verzoeker kan dus niet volstaan met een loutere verwijzing naar de sterke sociale bindingen die hij heeft met België en zijn verregaande integratie om buitengewone omstandigheden zoals vereist krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hij kan derhalve niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het gestelde in de bestreden beslissing dat *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verbleef/verblijft van september 2006 tot mei 2015 en van april 2016 tot heden in België, heeft Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd en is werkwilbig) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* als niet deugdelijk zou moeten worden afgedaan.

Verder blijkt dat in de eerste bestreden beslissing een opsomming wordt gegeven van de verschillende procedures die verzoeker heeft gevoerd, en de termijnen binnen dewelke een beslissing werd genomen en waaruit blijkt dat geen van die termijnen als onredelijk lang kunnen worden beschouwd. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het tegenovergestelde te beweren zonder meer.

Verzoekers argument dat het onderbreken van het verblijf gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, is in de eerste bestreden beslissing beantwoord als volgt:

“Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze problemen, als

deze al zouden bestaan, gelden voor alle Tsjetsjenen/Russen die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers uit de Russische Federatie.”

Ook aan deze motivering lijkt verzoeker volledig voorbij te gaan. Met een loutere herhaling van de argumenten die hij reeds in zijn aanvraag naar voor had gebracht en die in de bestreden beslissing werden beantwoord, zonder dat hij daar concrete tegenargumenten tegenoverstelt, slaagt hij er niet in deze motieven in een ander daglicht te stellen of te ondermijnen. Zijn stelling het een terugkeer ook onherroepelijk het verlies betekent van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf, is gesteund op een loutere hypothese die niet met enig bewijskrachtig element is ondersteund. Bovendien toont hij niet aan dat de afwikkeling van een procedure of het feit dat daarmee bepaalde kosten gepaard gaan op zich moeten worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend moet worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet op een deugdelijke wijze zou zijn beoordeeld waar verweerder heeft gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.10. Aangezien verzoeker niet met concrete argumenten aantoont dat de onderzoeken die voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied waren gevoerd -in het kader van zijn asielprocedure en in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf- niet actueel zouden zijn geweest, en hij niet heeft aangetoond dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn, maakt hij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, op automatische wijze zou zijn genomen en zonder het vereiste voorafgaandelijke onderzoek. Ook moet erop worden gewezen dat hij de redenen die hadden geleid tot de afwijzing van zijn voorafgaande aanvragen kende, zodat niet valt in te zien waarom verweerder ze nogmaals had moeten reproduceren in het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.11. Tot slot moet worden vastgesteld dat verzoeker dan wel een schending van artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert, aanvoert, en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, doch geen uiteenzetting geeft die op deze bepalingen kan worden betrokken, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

2.12. De middelen kunnen geen van alle worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS